

Alkusanat

Askola, joskus keväällä 1999

Mitä ihmettä, Mamma tuli hakemaan minua ja veljeäni ulkotarhasta sisälle, eikä ottanut ketään muuta mukaan. Mitähän tämä nyt on? Sisällä katsoimme ikkunasta kun joku auto saapui pihaan. Aikaisemmin kun auto oli tullut samalla tavalla yllättäen, oli ensin Äiti kadonnut jonnekin. Sen jälkeen joka kerta oli joku kolmesta siskostani hävinnyt, salaperäisesti. Kolme kertaa oli näin tapahtunut ja nyt meillä ei ole enää niitä siskoja leikkikavereina.

Viime kerrasta on jo aika pitkä aika, niin pitkä etten tahdo enää muistaa siskojeni, kolmea mustaa pientä palleroa. Me olemme sittemmin kasvaneet, veli näyttää jo melkein Isältä, niin varmaan minäkin.

Tarkoittaakohan tuon auton tuleminen taas sitä että velikin katoaa kohta salaperäisesti. Sittenhän minä jään aivan yksin. Leikkikavereita ei enää ole. Nyt täytyy olla tarkkana, mitenköhän tässä käy, onko mahdollista että nuo ihmiset ottavatkin minut mukaansa, niin kuin siskoille aikaisemmin kävi.

Sisälle ne tulivat, kaksi ihmistä ja tuo toinenhan on vähän saman oloinen kuin tuo minun sijaisäitini. Saisinkohan siitä uuden äidin, ainakin pitää yrittää. Kaikki peliin vaan, se katsoo minua sillä silmällä eikä se yhtään katso tuota veljeä mutta tuo toinen katsoo meitä molempia. Nyt täytyy tehdä joku temppeu että tuo pitempikin ihminen huomaa minut. Menenpäs sen kylkeen kiinni, jospa se sitten ymmärtäisi että minä haluan niille koiraksi. Nyt ne pähkäilee ja pähkäilee mutta se mamman oloinen näyttää minua jo sormella sille pitemmälle. Nyt näyttää hyvältä, auttoi varmaan kun menin nuolemaan sen pitkän ihmisen naaman. Sekin osoittelee minua jo sormella, taisi tulla voitto tässä pelissä, saa jäädä velipoika tänne.

Se mamman oloinen otti minut sitten syliinsä ja kantoi siihen autoon ja sitten me lähdimme yhdessä. Katsoin vielä haikeasti taaksepäin taloa johon velipoika jäi ja ajattelin että kyllä joku sen minun veljenikin vielä hakee sieltä. Minusta alkoi tuntua että nyt minulla alkaa uusi elämä näitten ihmisten kanssa.

Tästä alkaa pieni kertomus omasta pienestä mustasta koirastani jolla oli suuri sydän ja vieläkin suurempi luonne. Kertomus perustuu tositapahtumiin mutta joitakin muistoja on saattanut aika jonkin verran kullata.

Omistettu elämäni Koiralle, Napille.

Cadinan Vis 02.11.1998 - 21.12.2008

Tämä kaikki on eletty yhdessä 1999 – 2008 mutta kirjoitettu vasta alkuvuodesta 2012

Nappi tulee meille koiraksi.

Huhtikuussa kun lumi oli jo sulanut ja koirakuume oli puhjennut täyteen voimaansa, vaimo kävi Havukoskella koiranäyttelyssä lauantaina, tarkoituksena tutkailla Japaninpystykorvia. Oli nähnyt siellä pieniä mustia tuuheakarvaisia pystykorvia ja kasvattajan joka oli antanut yhteystietonsa. Menimme sitten yhdessä sunnuntaina katsomaan niitä muttei löydetty ainuttakaan. Saksanpystykorvien kehät olivat olleet ilmeisesti kaikki lauantaina tai menimme ehkä liian myöhään paikalle.

Vaimo soitti sitten Pirkko Sihvoselle ja kysyi voimmeko tulla katsomaan niitä pieniä koiria ja sai myöntävän vastauksen ja ajo-ohjeet. Maanantai-iltana sitten menimme Askolaan ja tapasimme Pirkon ja kaksi viisi kuukautta vanhaa mustaa kleinspitz poikaa. Pikku-ukot olivat nimeltään Cadinan Vir ja Vis. Pirkko kertoi että tuo Vis niminen on saatavissa puoleen hintaan koska sillä on värivirhe kauluksessa eikä sitä kannata viedä näyttelyyn mutta Vir olisi virheetön ja varmasti menestyisi (myöhemmin C.I.B). Tässä kohtaa istuimme haltioissamme sohvalla ja katselimme näitä ihastuttavia pikku otuksia ja vaimo sanoi että eihän meillä ole mitään intoa alkaa juosta näyttelyissä ja näytti sitä väririkaista että otetaan tuo. Minä ajattelin että voisihan sitä näyttelytouhuakin joskus kokeilla ja katsoin molempia koiria mielestäni tarkasti ja yritin erottaa niissä jotain eroa niiden luonteissa ja miten ne reagoivat meihin. Molemmat olivat nätisti sylissä ja olivat saman oloisia vilkkaita poikia molemmat ja leikkivät keskenään mutta sitten yhtäkkiä Vis hyppäsi meidän väliimme ja nuolaisi minua nenästä ja sitten heti perään poskesta ja jäi katsomaan pää kallellaan miten siihen reagoisin.

Valinta oli sillä sekunnilla tehty.

Olimme menneet vain tutustumaan, meille vieraaseen rotuun mutta siinä ei paljon tarvinnut harkita tai nukkua yön yli. "Tahtoo tuon" sanoi vaimo ja olin samaa mieltä. Enhän olisi saanut nukuttua jos emme olisi sitä pientä mustaa riiviötä ottaneet mukaan. En tosin saanut nukuttua vaikka otettiin, niin oli jännää.

Autossa paluumatkalla takapenkillä istuivat vaimo ja sylissä pieni musta hurmaava kleinspitz joka killisteli meitä tummilla silmillään. Vaimo sanoi muutaman minuutin ajon jälkeen että tämän hauvan nimi on sitten Nappi. Minulla ollut mitään sitä nimeä vastaan, päinvastoin, koirahan näytti ihan napilta, pienikokoinen nappisilmäinen koiranpentu.

Kerrostalossa 1999 - 2001

Ensimmäinen yö meni niin kuin olettaa saattaa, paikkoja välillä haistellen ja sitten pieniä torkkuja ottaen. Heräilin koko ajan keveästä unesta ja katsoin että oliko se totta vai untako näin. Musta, pieni ja niin suloinen koira meillä ja ihan oma. Käsitetyky ei tahtonut ylittää tämmöiseen onneen.

Nappi oli ihana poika, niin valloittava että eräät meidän talossamme asuvat pikkutyöt, huomattuaan millainen söpöliini meillä oli, tulivat jatkuvasti hakemassa Nappia lenkille, joka nautti täysin siemauksin saamastaan huomiosta. Ensimmäisillä kerroilla menin itse mukaan, varmistamaan ettei mitään outoa pääse tapahtumaan meidän pikku-ukolle. Huomasin aika pian että ne tytöt olivat aiemminkin ulkoiluttaneet vieraita koiria ja näin myöhemmin samat tytöt myös muitten koirien kanssa lenkillä.

Portaat

Asuimme ensimmäisessä kerroksessa mutta rapussa piti nousta puoli kerrosta ennen kuin oltiin ovella. Napilla oli joku porraskammo kun se ei tahtonut uskaltaa nousta rappusia ylöspäin, varovasti rappu kerrallaan aivan seinän viertä pitkin piti nousta. Samanlaisia vaikeuksia oli myöhemminkin kun kävimme tyttäriemme luona kylässä kerrostaloissa. Alaspäin oli vielä vaikeampaa, Nappi piti alussa kantaa sylissä alas. Myöhemmin oppi laskeutumaan varovasti rappu kerrallaan ja silloinkin aivan seinän viertä pitkin.

Margariini

Oli sitten eräänä iltana jäänyt keittiön pirttipöydälle avoin margariinirasia jossa oli vielä puolet jäljellä. Olohuoneeseen tassutteli hetkeä myöhemmin hyvin tyytyväisen näköinen pikkukoira jolla oli koko etukarvoitus kovin kiiltävässä kunnossa. Miten se on noin kiiltävä, kysyi tyttäreni joka silloin vielä asui kotona. Sehän on ihan rasvainen ja liukas tästä edestä, missäs olet käynyt, kysyi vaimo ja lähdimme keittiöön katsomaan kiillon alkulähteitä Napin ystävällisellä opastuksella. Rasia oli jäänyt lattialle ja se oli aivan tarkkaan tyhjäksi nuoltu. Sitten se alkoi. Koko ilta juostiin pihalla ja pestiin Napin sittemmin kovin kiiltävää takapuolen karvoitusta, josta pursusi tiuhaan tahtiin, varsin liukasta tavaraa ja koiran kokoon suhteutettuna ällistyttävä määrä. Koskaan sen jälkeen ei Napin turkki ole ollut niin kiiltävä molemmista päistä.

Koirakoulussa Niinan kanssa

Ilmoittauduimme peruskoulutuskurssille joka järjestettiin kennelliiton parkkitalossa. Nuorempi tyttäreni Niina lupasi hoitaa homman. Vein parivaljakon kurssille ja odotin autossa, etten häiritsisi Napin keskittymistä kurssilla. Kun Niina ja Nappi palasivat tunnilta, kysyin että kuinka se meni ja mitä opittiin. Vastaus oli tyly, Nappi oli koko ajan vain pyrkinyt jokaiseen mahdolliseen suuntaan hihnan varassa, takajaloillaan seisten eikä välittänyt mitään Niinan ohjeista, kaikki muu oli ollut kiinnostavampaa kuin Niinan kanssa tekeminen. Kurssit oli siltä osin käyty.

Kengänpohjalliset

Minulla oli ja nimenomaan oli kengissä kalliit nahasta tehdyt pohjalliset. Joku musta ketunpoika oli käynyt ne yöllä kaivamassa kengistä pois ja pureskellut niin pieniksi ettei niitä enää tunnistanut pohjallisiksi, ja vieläpä molemmat. Merkitään ainoaksi taloudelliseksi tappioksi nimimerkillä Nappi. Mitään muuta ihmisten mielestä pahoja asioita ei tehty.

Luonnetesti

Erään kerran lähdettyämme lenkille, ajattelin että nyt mennään ihan eri suuntaan kuin normaalisti ja pääsimmekin etenemään pari sataa metriä, mutta sitten tuli stoppi. Nappi ei kerta kaikkiaan suostunut jatkamaan siihen suuntaan johon olisin ollut menossa. Tein pari harhautusta vähän takaisinpäin mutta sinne alkuperäiseen suuntaan ei enää metriäkään. Kannoin Nappia ainakin sata metriä eteenpäin ja laskin maahan jotta voisimme jatkaa mutta ei. Herra oli tehnyt päätöksen että tähän suuntaan en tuon kanssa kävele, piste. Palasimme takaisin. Luonnetta on.

Musta hahmo ikkunassa

Tyttären huoneen ikkuna oli etupihalle päin ja sänky ikkunan alla johon Nappi pääsi hyppäämällä seuraamaan pihan tapahtumia. Aina lähtiessäni portaan ovesta pihalle ja katseeni osuessa tuohon ikkunaan, oli siellä pieni musta hahmo korvat pystyssä seuraamassa lähtöäni, eikä ollut koskaan helppo lähteä tuon katseen seuraamana. Syyllisyydentuntoisena, ihan kuin olisi hyljännyt tuon pienen ihmisen parhaan ystävän lopullisesti. Jälleentapaamisen riemu tosin pyyhki muistista kaiken sen aikaisemman niin synkeän syyllisyydentunteen, oli siinä niin paljon sitä tosiystävyyden tunnetta ja riemua mukana.

Muoviset viininrypäleet

Nappi oli joinain päivinä yksin kotona muutamia tunteja. Viinipullotelineessä oli koristeena muoviset viininrypäleetertut joista alkoi oudosti kadota yksittäisiä rypäleitä. Syyllinen oli helppo löytää. Nappi leikki niillä, heitteli ilmaan ja otti välillä jopa ilmasta kiinni. Leikki loppui aina kun rypäle vierähti johonkin saavuttamattomaan paikkaan, kaapin alle tai sohvan taakse ja sitten haettiin uusi rypäle. Todisteet löytyivät sitten yllättäen kun kaappia siirrettiin, kymmeniä rypäleitä kaapin takana. Sittemmin annoimme Napin leikkiä niillä ihan luvan kanssa ja sehän leikki, ihan koko pienen ikänsä. Otettiin niitä mökillekin mukaan leikkikaluiksi. Niitä löytyy edelleen mökin pihalta, oudoista paikoista ja vieläkin, vuosien jälkeen, silmät kostuvat kun tulee mieleen että Nappi oli sen siihen piilottanut.

Mäykyn sadetakki

Yläkerran vanhalta tädiltä kuoli vanha mäyräkoira ja hän kysyi minulta, rapussa tavatessamme, että kun meillä kerran on sellainen pieni koira niin voisimmeko ottaa hänen kuolleen koiransa sadetakin koska hän ei enää aikonut koira hankkia eikä raaskisi heittää hyvää takkia pois. Lupasimme ottaa sen ja olimme kiitollisia kun joku oli niin ajattelevainen muita koiranomistajia kohtaan. Puimme sitten kokeeksi punaisen muovisadetakin Napin päälle ja kas kummaa, koirassa ei liikkunut kuin silmät. Jalat eivät liikkuneet, ei myöskään pää eikä häntä. Korvat olivat päätä vasten ihan kuin olisimme komentaneet sitä tosissamme. Nauratti tämä keinuhevoselta näyttävä ilmestys tietysti meitä mutta ei Nappia, se mulkoili meitä niin että silmänvalkuaiset vain muljahtelivat ja näytti niin surkealta, kuin vain pieni Kleini voi näyttää. Riisuttiin pois ja palautettiin selityksellä että ei sopinut, oli liian pieni.

Totaalinen katoaminen

Olimme talkoissa vaimon veljen tontilla ja työn touhun välissä kun ilta alkoi hämärtyä, vaimo kysyi että missäs se Nappi nyt luuraa. Ei löytynyt mistään, vaikka kuinka huudettiin ja katsottiin kaikki autot ja kolot ja muut mahdolliset lymypaikat. Alkoi hirvittää Napin yhtäkkinen katoaminen ja kävin tielläkin katsomassa ja huutelemassa. Päätin sitten lähteä autolla katsomaan lähitienoita ja astuessani autoon, polkimien takaa, kömpi yksi talviunilta herätetty musta karhunpentu. Ei ollut huutelu paljon Nappia vaivannut. Autoonkin oli katsottu monen monta kertaa vaan mustaa koiraa ei huomattu, kun sitä ei erota iltahämärissä auton mustasta sisustuksesta, varsinkaan polkimien takaa piilosta.

Kuminauha

Leveä pakkauskuminauha oli Napin superleikkikalua. Nappi venytti kuminauhaa etutassujen ja hampaitten välissä selällään maaten ja päästi irti, nauha lennähti ilmaan. Tätä leikittiin yhtämittaa ja hauskaa oli kun kuminauha lensi milloin mihinkin suuntaan ja pieni musta ohjus painui tassut tyhjää lyöden liukkaalla lattialla perässä.

Pallo

Pieni jalkapallon värinen pehmeä pallo oli Napin rakkaimpia leikkikaluja. Sitä piti heitellä, sille urputtaa ja välillä nukkua sen vieressä. Peliuransa aikana Napille ostettiin monta palloa kun niiden ulkomuoto muuttui litteäksi. Eivät kestäneet kovaa peliä.

Laatikko

Mitä pienempi laatikko, sitä parempi nukkumispaikka se oli. Muovinen tai pahvinen, ei väliä, siihen piti ängettä. Joskus oli poitsu hävinnyt näkyvistä ja löytyi sitten kovan hakemisen jälkeen vaatehuoneesta pieneen rasiaan sulloutuneena täydessä unessa.

Vahtipaikka kerrostalossa

Matalan eteiskaapin päällä pidettiin vahtia kerrostalossa, siitä näki lähes joka huoneeseen ja ulko-ovelle.

Kerjäyskielto

Sovittiin ihan yhdessä ettei anneta Napille mitään pöydästä, ettei ala kerjäämään. Tyttären kanssa ihmeteltiin miksi Nappi kuitenkin kerjää. Vaimo myöhemmin tunnusti, ettei voinut olla antamatta, kun niin nätisti pyytää. Olihan se vaikeaa meillekin, niin oli vetoava katse. Se oli sitten siinä, kerjätköön.

Tapahtumia mökillä 1999 - 2001

Sisilisko

Nappi touhusi omiaan mökillä ja tuli minua vastaan saunanpolulla, kovasti innoissaan huomasiin. Yritti sitten mennä muina miehinä ohitseni mutta pysäytin pojan jonka kieli oli jotenkin omituinen ja mitäs ihmettä, kieli oli muuttunut pitkäksi, ohueksi, mustaksi ja roikkui vielä suun ulkopuolellakin. Sain suun avattua ja kukas se sieltä loikkasi ulos, elävä sisilisko ja pötki pakoon minkä kerkesi. Nappi katsoi minua syyttävästi, että menit sen minun vaivalla pyydystämäni liskon päästämään vapaaksi, että tuollainen kaveri minulla. Mitenköhän se oli onnistunut sen nappaamaan?

Sammakko

Sisiliskon jälkeen ajattelin että Nappi on joku matelijakoira. Kun sitten näin pienen sammakon loikkivan pihalla, kutsuin nopeasti Napin sitä katsomaan. Sehän vasta oli kivaa, kun Nappi haistoi sitä, se hyppäsi ja leikki alkakoon. Loikittiin ympäri pihaa, sammakko, Nappi ja minä. Leikki loppui kyllä nolosti, Nappi sai sammakon lopulta kiinni, otti suuhunsa kuten sisiliskon, kiljaisi ja alkoi kakoa ja kuolata. Luulin että sammakko oli purrut kieleen, mutta ei sentään. Sammakko tuottaa jotain myrkyä nahkaansa ahdistettuna ja sen maku on todella kauhea. Napilla valui valkoista vaahtoa suusta koko illan. Yöllä oireet onneksi loppuivat. Opimme molemmat että sammakko on huono leikkikaveri ja vielä huonompi ateria. Unohdimme friteeratut sammakonreidet.

Musta aukko / musta ukko

Otettiin paljon kuvia Napista filmikameralla, silloin ei vielä ollut digitaalisia kameroita paljon tarjolla. Ensimmäinen rulla jossa oli vain kuvia Napista, meni kokonaan pilalle. Kaikissa kuvissa oli vain musta aukko siinä kohdassa jossa Napin piti olla. Hiilen musta koira on melko mahdoton kuvattava, pitää ylivalottaa todella reilusti että saa mustan karvan näkyviin taustan kustannuksella. Digitaalisella kameralla oli sitten vähän helpompaa, pystyi korjaamaan jälkeensäkin valotusta.

Keltainen kieli

Remontti oli käynnissä lankomiehen aitassa. Sisäkatto maalattiin vaaleansiniseksi ja yksi seinä kirkkaan-keltaiseksi. Nappi tietysti touhusi maalareitten mukana, mutta komennettiin kohta ulos aitasta, ettei sotkeennu maaliin. Liian myöhään. Kun poika alkoi läähättää ulkona, kaikki näimme että ennen niin marjapuuronpunainen kieli oli nyt kirkkaankeltainen. Musta koira, jolla on kirkkaankeltainen kieli, on hieno väriyhdistelmä, mutta se oli ainoa hienous asiassa, onneksi se oli vesiliukoista maalia ja hävisi nopeasti eikä aiheuttanut eläinlääkintä käyntiä. Oli pentele ehtinyt maistaa sitä maalia matalasta tela-astiasta.

Naapurin Arvo

Ison tien toisella puolella asui vanha eläkeläismies Arvo. Hän oli olevinaan naistenmies ja halasi aina kaikki tapaamansa naiset. Pitkä parta, pitkät mini-vogue hiukset ja änkytys eivät ilmeisesti olleet naisten mieleen koska Arvo eleli yksin. Meni sitten vaimonkin halaamaan, Napin seurattessa vieressä. Siitä alkoi Napin ja Arvon yksipuolinen vihanpito, siis Napin vihanpito Arvoa kohtaan. Muisti joka ainoa kerta nostaa sen taivaallisen rähinän kun Arvo tuli pihaan. Pyöriskeli Arvon housun puntteja näykkien koko ajan vieressä, haukkuen rajusti. Nappi ei ollut kenellekään muulle aggressiivinen.

Pörri

Anopilla joka asuu meidän mökkimme naapuritontilla, oli kissa nimeltä Pörri, Iso harmaa puoliangora uros. Ollessamme jäällä ulkoilemassa koko porukka, Nappi juoksi kovaa vauhtia lumi pölyten kohti Pörriä joka jännittyi matalaksi ja odotti sekunnin murto-osan päähän törmäyksestä ja hyppäsi sitten korkealle ilmaan jolloin Nappi syöksyi alta ohi. Uusi vauhti laajan kaarroksen jälkeen ja sama uudestaan. Tätä jatkui useita kertoja kunnes Nappi väsyi ja kieli roikkui melkein maassa asti. Todella hassun näköistä leikkiä jota sitten jatkettiin taas kun alkoi henki kulkea. Kauempaa katsoen joku tornado juoksi jäätä pitkin lumen pölytessä ja määrätysssä kohdassa kissa pomppaa melkein metrin suoraan ylöspäin. Pörri ja Nappi olivat parhaat kaverukset. Tässä kuvassa Pörri on vielä ihan pentu mutta nauttii jo täysin siemauksin Napin seurasta.

Elämän muutos 2002

Radikaali muutos

Elämämme muuttui radikaalisti, toinenkin tytär muutti pois kotoa, pääsimme molemmat tekemään neljäpäiväistä työviikkoa ja viettämään pitkiä, kolmipäiväisiä viikonloppuja. Muutimme pois kerrostalosta, melkein maalle. Äitini tontilla olevasta piharakennuksesta tuli meille työajan asunto jossa asumme neljäpäiväisen työviikon ajan. Pitkät viikonloput matkustamme aina mökille. Työssä ollessamme Nappi oli äitini luona päivähoitossa. Tullessamme pihaan työpäivän jälkeen, päästi äitini ikkunassa odottaneen Napin ovesta ulos meitä vastaan. Verkkokalvoilleni on palanut se näky kun Nappi juoksee ulos kuin raketti, turkki hulmuten ja jalat tuskin maata koskettaen. Voi sitä riemua, sitä ei voi sanoin kuvata.

Nasta tulee

Vaimo tuli erään kerran kirkonkylältä mökille, mukanaan kissankuljetuslaatikko jonka sisällä oli yllättäen, ruskean raidallinen kissa. Minä sitten kysymään tyhmänä että kenenkäs kissaa kuljettelet tuossa laatikossa. Meidän uusi kissa, oli vastaus. Olisi kuulemma lopetettu jos ei olisi meille kelvannut. Seuraavan lauseeni, ”ei me voida ottaa kaikkia lopetettavia eläimiä meille”, kaikui kuuroille korville. ”Mitä jos joku haluaa lopettaa hevosen”. Seuranneesta katseesta päätellen tyydyin kohtalooni uutena kissan omistajana. Näin meille tuli kissa joka nimettiin Nastaksi. Myöhemmin kun Nasta oli tottunut talon oudoille tavoille siitä tuli Napin

paras kaveri, minä olin hyvänä kakkosena. Nastasta tuli sittemmin Iskän oma kisu ja lemmikki. Nasta pelkäsi Pörrä ja sain monta kertaa hakea Nastan puusta kun Pörrä oli sen sinne ajanut. Nappikin vaistosi etteivät kissat tulleet keskenään toimeen ja antoi sittemmin Pörrille äkkilähtöjä meidän pihalta. Nappi ja Nasta leikkivät pihalla usein piiloleikkiä jossa Nasta oli väijymässä piilossa Nappia ja sitten hyökkäsi kuin tiikeri Napin selkään ja sen jälkeen kiipesi puuhun pakoon..

Cindy

Napilla oli morsian, Amerikan cockerspanieli Cindy. Cindy oli vaimon veljen koira ja usein käymässä mökillä. Juoksujen sattuessa laitettiin Cindylle sukkahousut hännänreikineen jalkaan. Nappi ei ymmärtänyt moista kiusaa vaan Cindyn ystävällisellä avustuksella pomppi selässä kuin kaniini, tahtikin oli sitä luokkaa.

Pörri vaihtoi hiippakuntaa

Pörri oli aina anopin kanssa kauppa-autolla, odotti oven vieressä nätisti. Sitten koitti se perjantai kun anopilla oli lapsenlapset mukana kauppa-autolla ja Pörri raukka säikähti lasten ääniä ja ryntäsi auton oven vierestä suoraan, tiellä ohi ajavan auton alle. Siihen loppui uskollisen kissan taival maan päällä.

Putkonen ja Pippuri

Anoppi sai sitten kaksi uutta kissaa, sisarukset Pippurin ja Putkosen jo olemassa olevan Alexandran, "Aksun" kaveriksi. Putkonen on poika ja Pippuri tyttö.

Talvilenkki jäällä

Napille laitoin valjaat kaulaan ja hihnan kiinni. Sitten lenkille järven toiselle puolen tielle joka johti takaisin rantaan kilometrin päässä meiltä. Tultuamme siihen kohtaan jossa tie on ihan rannassa, piti päästä jäälle ja jouduimme ylittämään tieojan. Lunta oli maastossa yli puoli metriä ja ojan kohdalla ainakin metri. Upposin ojan kohdalla vyötäröä myöten hankeen ja pääsin vaivoin toiselle puolen ojaa. Nappi hyppäsi sitten innoissaan perässä ja putosi tekemääni syvään jalanjälkeen takapuoli edellä, näkymättömiin. Kauhea hätähuuto kuului kuopasta ja minä kaivamaan poikaa äkkiä näkyville ja sainkin Napin nostettua kuopasta. Kannoin loppumatkan Nappia sylissäni ja rauhoittelin vapisevaa poikaa ja tultuamme jäälle, jossa oli vain hieman lunta, ajattelin päästä Napin vapaaksi valjaista että pääsee vähän vapaasti juoksemaan. Sitten Nappi lähti, niin kuin hauki rannasta. Lumi vain pölysi kun poika veti hirmuista vauhtia koko matkan omaan mökkirantaan joka näkyi hämärästi yli puolen kilometrin päässä. Minä kävelin perässä ja kotirantaan tullessani tapasin Napin rannassa seisomassa tynnenä kuin viilipytty ja katseesta luin viestin että sinun kanssasi en lähde tuollaisille jäälenkeille sitten enää ikinä, meinaat haudata elävältä, perskutti.

Uimassa

Äiskä vei uimaan, tässä kohdassa paksun turkin ilmatasku pitää vielä hyvin pinnalla.

Iskä tuli pelastamaan uppoavan koiran, takatassu sojottaa jo ylöspäin, oli uppoamassa perä edellä.

Vihdoinkin kovaa maata jalkojen alla, ikäviä ihmisiä nuo sijaisvanhemmat, meinaavat hukuttaa, penteleet. Nappi ei pitänyt uimisesta vaikka mahdollisuus oli mitä parhain, järvi kun on ihan rannassa?!

linan kaveri

Vanhempi tyttäreni sai pienen suloisen tytön, linan. Meistä tuli isovanhempia ja Napista koiraeno.

linan ollessa parivuotias, Nappi otti elämäntehtäväkseen vahtia ja huolehtia linasta. Aina mukaan, joka paikkaan jopa rattaisiin kävelylenkille.

Vahtipaikka mökillä

Mökin pihalla on se yksi paikka josta näkee tielle ja naapurin pihalle, siispä siihen Nappi ankkuroitui aina kun oli vahdissa. Näin silloin kun mamma oli muualla, muutoin vahdittiin mammaa.

En päästä irti tästä

Itsepäinen pikkuherra ei antanut ilman pakottavia toimenpiteitä mitään suustaan minkä oli päättänyt pitää. Kävimme useasti rauhan neuvotteluja, kun piti saada joku lattialle pudonnut, koiralle sopimaton asia pois hampaista. Lopputulos oli aina se että väkisin piti ottaa. Sitten kun tavara oli saatu pois, oltiin ihan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Tuli sellainen tunne että Nappi piti sitä mukavana leikkinä.

Noita katossa

Meillä on mökin katossa roikkuva noita nukke joka lentää luudalla, noin puoli metriä pitkä ja muutenkin kookas. Noita oli ollut jo vuosia siellä mutta eräänä iltana Nappi sai ahaa elämyksen ja havaitsi pikkuhiljaa ilmavirran voimasta pyörivän kuvatuksen. Kamala murina jatkui siihen asti kunnes nostin Napin, tuolilla seisten, haistamaan tuota outoa ilmestystä jotta saatiin mielenrauha.

Matkalla

Eläinruokakaupassa

Tuusulassa oli eläinruokatukku ja pieni myymälä samassa tilassa, meidän mökkimatkamme varrella. Ostimme sieltä aina Napin tarvitsemat kuivamuonat ohi ajaessamme. Erään kerran kun vaimo tuntui viiptyvän sopimattoman kauan sisällä, lähdin Napin kanssa katsomaan että mikä siinä kestää. Kassalta luvan saatuani menin isoon halliin sisälle Nappi sylissä. Ominaisaju, paljon ruokaa sisältävässä varastossa oli ihmisen mielestä lievä. Koiran mielestä varmaan jotain ihan muuta. Nappi sai tavattoman vapinakohtauksen, oli kuin horkassa. Piti lähteä saman tien pihalle jossa vapina jatkui vielä pitkään.

Autossa

Nappi matkusti alkuvuodet vaimon vieressä, etupenkin ja oven välissä nukkuen. Tietysti alkumatkasta piti ensin odottaa hevostilan ohitus ja murista hevosille ennen kuin uni tuli. Unohtamatta mahdollisia traktoreita joista Nappi ei pitänyt. Erotti mokoma pyöräkuormaajan, leikkuupuimurin ja muut työkonet varsinaisista traktoreista, vain traktoreille piti murista. Ostimme sitten muovisen taitettavan kuljetuslaatikon jossa Nappi matkusti takapenkillä turvallisemmin.

Vantaalla

Vahtipaikka Vantaalla

Päivähoidossa ollessaan, Nappi iltapäivällä siirtyi ikkunaan, tuolin kautta kirjoituspöydän päälle jossa oli pehmuste. Näköala tuosta paikasta oli tielle ja pihalle.

Redin vierailu pihalla

Naapurissa oli iso vanha rauhallinen saksanpaimenkoira Redi. Erään kerran ollessamme Napin kanssa puuhailemassa pihalla, tuli Redi omilta retkiltään, meidän pihamme poikki. Nappi syöksyi Redin takajalkaa puremaan ja murisi menessään. Minä säikähdin tilannetta todella, enkä ehtinyt montaakaan metriä lähemmäs kun Redi otti vauhtia ja juoksi nopeasti tien yli kotiinsa. Nappi hoiteli oman reviiirinsä kunnialla vaikka oli kokonsa puolesta vain yksi suupala isolle sakemannille. Tukka on vieläkin kauhusta pystyssä moisesta tempusta, rohkea poika tuo Nappi oli.

Orava

Istuimme pihaportaiden alarapulla jota pensaat reunustavat molemmin puolin. Puskan takaa hyppeli orava meidän viereemme ja pysähtyi parin metrin päähän kauhusta jäykistyen meidät nähdessään. Nappi ja minä tuijotimme oravaa joka tuijotti takaisin. Kului monta hievahtamatonta sekuntia. Sitten repesi, orava liikahti ja Nappi saman tien syöksyi perään ja juoksi ainakin sataakymmentä, parikymmentä metriä koivun juurelle, johon orava vilahti istumaan alaoksalle. Orava säkätti sieltä sitten Napille, joka istui minuuttikaupalla vahtimassa puun alla.

Korinakohtaus ja eläinlääkäri

Nappi ei saa henkeä, sanoi äitini puhelimesta. Ei todellakaan näyttänyt hyvälle kun päästiin paikalle. Nappi oli häntä jalkojen välissä ja korisi ja yritti vetää henkeä. Näytti siltä että henki lakkaa kulkemasta kokonaan. Eläinlääkäripäivystykseen matkattiin pikaisesti ja matkalla alkoi henki vähän paremmin kulkea. Otettiin röntgenkuvat joista eläinlääkäri näytti kuinka ohut on pienen koiran henkitorvi, kuin mehupilli. Pienikin hengitystieinfektio kutistaa tuota pientä reikää vielä lisää ja jos koiralla on ikää ovat lihakset sen verran veltostuneet että tulee sellainen kohta. Antibiootilla ja kortisonilla selvittiin. Röntgenkuvaan mahtui koko koira ja tuli samalla selvitettyä että Napin lonkat eivät olleet optimikunnossa ja että sydän oli laajentunut. Nappi oli silloin noin kahdeksanvuotias.

Cesarin syönti

Nappi söi periaatteessa vain kuivamuonaa, mitä nyt äitini lelli sitä herkkupaloilla, kinkulla ja makkaralla. Ostin silloin tällöin purkin Cesaria ihan vaihtelun vuoksi. Ei syönyt sitä kun laittoi kuppiin tai lattialle paperin päälle. Piti syöttää pikkulusikalla. Tässä tuli mieleen että lellitäänköhän poikaa nyt liikaa. Oli nimittäin ainoa poikalapsi meillä, tyttöjähen meillä riittää, kaksi omaa ja yksi kissa.

Nakin piilotus

Nakkia ei voinut syödä heti tuoreeltaan, se piti ensin kypsytää maassa pari viikkoa niin että väri oli muuttunut vihreäksi. Sitten se oli suurta herkkua. En ymmärrä miten koiran maha kestää semmoisen, kai se sitten on joku raadonsyöjä.

Savonlinnassa sillalla

Vierailimme usein tyttäreni opiskelupaikkakunnalla Savonlinnassa. Kerran sitten oltiin kävelyllä Napin kanssa ja saavuimme Kyrönsalmen ylittävälle junasillalle joka oli samalla kävelysilta. Teki pahaa kun lautojen pienistä raoista näki veteen joka oli aika kaukana alhaalla. Puolivälissä oli kohta jossa oli parempi näkymä alapuolelle ja nostin Napin syliini, koska siinä oli tassunmentävät raot. Nappikin oli vilkaissut alas ja jouduin kantamaan sen takaisin koska sillalla se ei enää kävellyt.

Patti pyllyssä

Hännän viereen ilmestyi pikkuhiljaa pehmeä paiseentapainen muodostuma. Eläinlääkärimme mielestä se oli rasvakasvain ja sanoi että jos se puhkaistaan ja tyhjennetään, se joudutaan ompelemaan kiinni ja kun se oli niin lähellä perä-aukkoa, siitä tulisi ongelmia. Sitä paitsi se varmaan kasvaisi takaisin. Koiran iän huomioiden ja kun se ei vaivannut muita kuin meitä, kehotti antamaan sen olla.

Harmaa parta

Alaleuasta alkoi harmaantuminen näkyä noin kahdeksan vuoden iässä. Kymmenen vuotta täytettyään Napin alaleuka oli jo melkein valkoinen, vanha ukkeli.

Kesäloma 2008

Laatuaikaa

Minulla ja vaimolla oli sinä vuonna lomat peräkkäin, minulla heinäkuussa ja vaimolla elokuussa. Korjailin mökin sisäkaton lämpöeristeitä ja asusteltiin Napin ja Nastan kanssa viikot kolmistaan.

Arvon ”kaveri”

Eräänä päivänä naapurin Arvo saapasteli pihaan ja istui ulkoterassille. Oli kännykässä taas vähän asetukset sekaisin ja pyyteli minua niitä katsomaan. Jouduin astumaan pihalle jotta sain puhelimen kentät kuntoon ja asettelin asetukset paikalleen. Palatessani terassille näin oudon näyn, Nappi istui Arvon sylissä. Mitä ihmettä, vanhat periviholliset olivat sulassa sovussa. Kysyin oliko Arvo nostanut Napin syliinsä mutta oli kuulemma itse tunkenut siihen. Soitin saman tien vaimolle töihin ja arvuuttelin, missä Nappi nyt istuu. Ei voi olla totta, sanoi vaimo kun paljastin totuuden. Liki yhdeksän vuoden vihanpito oli päättynyt ja kertoi sen että jos ei mamma ollut paikalla ei Arvolle tarvinnut uhitella.

Cindy

Lankomies oli tuonut Cindyn viikonloppuna mökille ja oli viemässä sitä eläinlääkäriin, viimeiselle piikille. Cindyllä oli niin huono kunto, ettei ollut enää vaihtoehtoja. Eläinlääkäri oli kuitenkin poissa ja Cindy sai viikon jatkoaikaa, seuraavaan perjantaihin. Tiistaiaamuna kun palasin lehdenhaku matkalta, näin Cindyn istuvan anopin pihalla ja heiluttavan minulle rauhallisesti häntäänsä. Olin jo menossa sinne mutta käännyin ja ajattelin että on vielä aikaa, kyllä ehtisin jäähyväiset jättää vaikka torstaina. En ehtinyt, Cindy kuoli itseksensä seuraavana yönä. Haudatessani itkien Cindyä, mietin miten vaikeaa olisi oma koira haudata. Viiden kuukauden kuluttua jouduin kokeilemaan.

Napin outo tuijotus viimeisinä viikkoina

Vaimo huomasi Napin käytöksessä outoa tuijottelua joulukuun alussa. Tarkkailtuani asiaa huomasin saman. Sitten myöhemmin alkoi ihan totaalinen ilta tuijottelu. Nappi katsoi minuakin pitkän aikaa, ihan paikallaan ennen kuin meni nukkumaan sängyn alle. Ihmettelimme mistä se mahtoi johtua, eikä se silloin meille selvinnyt. Myöhempien tapahtumien valossa aloin epäillä että eläin jotenkin vaistoa oman aikansa päättyvän ja jättää sitten hyvästejä etukäteen. Tiedä sitä sitten.

Se viimeinen päivä 21.12.2008

Aamu valkeni pilvisenä ja lämpötila oli hieman pakkasen puolella, enteili tulevia lumisateita, oli sunnuntai. Olin lähdössä lehteä hakemaan heittolaatikosta reilun puolen kilometrin päästä. Jouluaatto olisi keskiviikkona ja lomaa siten koko viikko. Napin otin mukaan mutta yhteinen reissu loppui mökkitien alkupäähän. Ei Nappi halunnutkaan jättää mammaa. Jarrut olivat päällä. Menin siis yksin. Korjailin päivällä mökin katolla olevaa ilmanvaihtotorvea kunnes loman kunniaksi menin päiväunille.

Herättyäni päiväunilta noin puoli kolmelta, pukeuduin ulkovaatteisiin ja menin ulos. Anopin pihalla vaimo laitteli ulkokuuseen sähkökynttilöitä ja huuteli Nappia. Mentyäni paikalle kuulin että Nappi oli Putkosen kanssa leikkimässä mutta kumpaakaan ei näkynyt. Huutelin Nappia ja menin katsomaan rantasaunan kulmilta näkyisikö poikaa siellä. Ei ollut ketään. Huomasin että mökkinaapuri oli lähdössä autolla liikkeelle ja menin takaisin anopin pihalle. Näin kuinka vaimo oli mökkitiellä huutelemassa kun naapuri ajoi siitä ohi. menin mökkitietä pitkin isolle tielle ja tien yli postilaatikolle josta näkisi Arvon pihaan. Sielläkään ei ollut kuin Arvo joka ei ollut nähnyt Nappia. Ylittäessäni ison tien näin kuinka mäen päällä olevasta pienestä risteyksestä lähti kullan värinen auto tulemaan alaspäin. Palasin mökin terassille katsomaan oliko Nappi jo tullut sinne, ei ollut.

Palasin isolle tielle ja huomasin postilaatikolla olevat pienen koiran tassunjäljet. Seurasin ohuessa lumessa olevia jälkiä mäkeä ylöspäin. Aivan tien oikeaa laitaa oli näiden jälkien jättäjä matkannut. Jäljet loppuivat auraukepin kohdalle pienessä risteyksessä. Tämä oli se sama kohta jossa Napin piti aina käydä haistelemassa risteyksessä olevaa outoa hajulähdettä, jotain vanhaa hirvenraadon hajua tai muuta sellaista. Siispä katsoin tien yli sitä haistelupaikkaa ja sitten iski silmiini näky jota en olisi halunnut nähdä.

Nappi makasi kyljellään sivutien lumipenkalla. Ei hengittänyt eikä sydän enää lyönyt. Nappi oli kuollut. Tämän tosiasian vihdoin ymmärrettyäni tuli täydellinen romahdus. Itkin varmaan kymmenen minuuttia ääneen, pää painettuna Napin kylkeä vasten. Ilta oli alkanut jo hämärtyä ja tunnustelin elotonta ruumista ja huomasin että pää oli oudolla tavalla löysästi kiinni ja kallon oikea puoli, korvan alapuolelta pehmeä, murtunut. Siinä selvisi kuolinsyy, niska oli murtunut. Jäljistä näin että hän jonka auton alle Nappi oli juossut, oli katsonut onko koira elossa ja nostanut sen jälkeen kuolleen koiran lumipenkalle. Oli ollut se kullavärinen auto jonka näin hetkeä aiemmin lähtevän tästä risteyksestä.

Otin Napin syliini ja läksin hiljaa kävelemään takaisin mökille päin. Muistan itkeneeni ääneen ja mutisseeni että ajakaa minunkin ylitseni, enää ei ole millään mitään väliä. Puolivälissä mäkeä tuli vastaan lähellä asuva maanviljelijä, taluttaen isompaa koira. Kohdallamme hän kysyi että pitääkö sitä kantaa, eikö se kävele. Vastasin ettei tämä kävele enää ikinä. Ilmeeni kertoi varmaan mielialani eikä hän puhunut enempää.

Mökkitien haarassa näin vaimon etsivän Nappia taskulampun valossa ja mietin miten saan sen sanottua kun olen kohdalla. Huomattuaan meidät näin ilmeestä ettei tuleva kommenttini tulisi yllätyksenä. Nappi on kuollut, kykenin vielä juuri ja juuri sanomaan ennen kuin liikutus taas valtasi mielen täysin enkä kyennyt puhumaan enempää.

Yö meni ruumiinvalvoisissa. En nukkunut silmällistäkään ja aina kävin välillä katsomassa Napin elotonta olemusta ikään kuin varmistumassa ettei tämä ollut unta. Aivan samoin kuin silloin kun Nappi tuli meille. Hautasimme Napin seuraavana aamuna lähelle sitä paikkaa jossa Nappi piti aina vahtia. Haudan reunalla kahdella sivulla kohoaa neljä koivua ja kahdella sivulla on myös matala puutarha-aita. Napin suosikkipaikka.

Epilogi

Joulun aaton aattona, aamulla, oltuamme päivän ilman koiraa vaimoni soitti Pirkolle ja selitti tapahtuneen ja kysyi, olisiko meille uutta koiraa, koska tätä tilannetta ei kestäisi ilman jotain uutta ajateltavaa.

Iltapäivällä olimme Askolassa hakemassa Ottoa. Matka parkkipaikalta Pirkon ovelle menee koiratarhan viertä pitkin. Minulla meni ainakin kaksikymmentä minuuttia ennen kuin pääsin ovelle. Syynä olivat useat mustat saksanpystykorvat jotka haukkuivat meitä aidan takaa ja jokaisessa niistä näin Napin ilmielävänä. Se oli yksi vaikeimpia taipaleita elämäni varrella. Sisällä meitä sitten odotti pieni Otto joka tulisi astumaan Napin jättämiin saappaisiin koko pienen olemuksensa turvin.

Joulu oli sinä vuonna ilon ja surun juhla, ilonjuhla Oton saapumisesta ja surunjuhla Napin poismenosta.

Joulun jälkeen selvisi sitten syy mikä oli Napin saanut lähtemään tuolle viimeiselle retkelleen. Maanviljelijä, jonka tapasin kantaessani Nappia tienvarresta, oli hetkeä aikaisemmin mennyt toiseen suuntaan ja mukana ollut koira oli hänen tyttärensä narttukoira jolla oli silloin juoksuaika.

Mökkinaapuri joka oli lähtenyt mökiltään, meidän huudellessamme Nappia, oli nähnyt Napin kipittävän täpinöissään mäkeä ylös, noin puolivälissä ja kuono tiukasti maassa. Mietin tämän jälkeen pitkään, olisinko voinut estää Napin kohtalon, menemällä heti tielle katsomaan, mutta olisin parhaassakin tapauksessa vain nähnyt tapahtuman kauempaa.

Pyrstötaiset haudalla

Oli kuukausi kulunut ja tuijotin synkkänä Napin hautaa viiden metrin päästä. Kuulin outoa sirtystä ja huomasin haudan ympärillä olevissa koivuissa parven pyrstötaisia, 10 - 12 lintua. Ihan kuin pieniä eläinkeleitä, ajattelin. Tulivatko ne minulle kertomaan että Napilla on ihan hyvä olla, vai oliko se pelkkää sattumaa. Ennen tätä olin nähnyt vain yhden pyrstötaisen, kahdella eri kerralla ja eri paikassa.

Tämän jälkeen en ole nähnyt kertaakaan. Mutta sieluni valtasi outo lämmin tunne, Napilla on kaikki hyvin, uskonnollinen herätys iski perusateistiin.

Kanto mökin pihalla kummittelee

Samoihin aikoihin, kun lumet olivat sulaneet, istuin iltahämärässä terassilla katsomassa auringon laskua. Tunsin että joku tuijottaa. Katselin ympärilleni ja sitten näin tutun mustan hahmon istumassa korvat pystyssä kukkapenkin takana. Äkkiä vaimolle sanomaan että tulee katsomaan kun Nappi istuu tuolla kukkapenkin takana. Vaimo palautti minut sitten maan päälle potkaisemalla lahon lepän kannon kumoon. Oli hämäryys tehnyt minulle ikävän tempun.

Jälki seinässä sängyn alla ja lattiassa

Kevätsiivous Vantaalla poistatti sängyn omalta paikaltaan kulmasta. Kulmassa oli kumpaankin seinän alaosaan jäänyt mustat, selvästi erottuvat tahrat ja niitten pois peseminen täytti pyhäinhäväistyksen tunnusmerkit, olivathan ne viimeiset jäljet Napista. Hommaan meni uskomattoman kauan aikaa. Lattiassa on kynnen jäljet, pesän kaivamispuuhista, niitä ei voi pestä pois, mökillä on samanlaiset sängyn alla.

Mustat kleinit

Puoli vuotta meni siten että ikävä iski takavasemmalta täysillä aina kun näin jonkun taluttavan mustaa saksanpystykorvaa. Työkaveri ihmetteli kerran että mikä minuun meni, juttu loppui kuin seinään ja minulla oli vedet silmissä. Jalkakäytävällä oli ollut musta kleinspitz.

Kummittelut ja muut omituisuudet ovat sittemmin poistuneet kuvioista saatuamme tämän ihka elävän kummituksen, Röllin, seuraamme. Röllihän on Napin siskonpoika ja siten tavoiltaan ja ulkonäöltään muistuttaa kovasti paljon Nappia. Kiitos Pirkko.

Kiitos Nappi, että sain kulkea kanssasi kaikki nuo vuodet ja kokea kanssasi kaikki ne ilot ja surut.

Kangasniemi 4.2.2012